

— Какво си намислилъ, дѣдо Хозаре? попитала го катеричката. — Какъ не те е срамъ. Хвърли въжето! На ти тази кисийка; въ нея всѣкога ще имашъ парй! . . .

Катеричката хвърлила кисийката и изчезнала. Взелъ дѣдо кисийката и що да види — една жълтица. Взима я, а на нейно мѣсто друга жълтица се явила; взима я — на нейно мѣсто трета жълтица се показала . . . Весело се затичалъ дѣдо Хозаръ съ чуднага кисийка къмъ дома си . . .

На пѣтя имало кръчма. Дѣдо Хозаръ рекълъ да влѣзе само за една минутка. Искатой да ядѣ и пие, но не му даватъ. Искатъ по напрѣдъ да заплати. Дѣдо Хозаръ извадилъ една шепажълтици и ги хвърлилъ на масата на кръчмаря.

Наялъ се дѣдо, напилъ се, и заспалъ като закланъ.

Кръчмарятъ забѣлѣзалъ чудната кисийка, казалъ на кръчмарката да ушие друга една такава кисийка, турилъ я въ джеба на пияния старецъ, а тихичко взелъ за себе си чудната кисийка.

Наспалъ се дѣдо Хозаръ. Отишелъ дома си и още отъ далечъ се хвали на жена си, че намѣрилъ такава кисийка, която ще имъ даде цѣла планина злато.

Издилъ старецътъ кисията, разтворилъ я, натиска я на всѣкждѣ, но не се явява никаква монета. Избѣгва дѣдо въ гората и отива пакъ на онова дърво да се бѣси.

А на дървото сѣди сжщата златна катеричка.

— Какво има, дѣдо? пита тя.

— Ще се обѣся. Кисийката не дава нито петаче.

— Е, разбрахъ. Не тѣжи. На ти тази кърпица. Когато искашъ да ядешъ, постели я и яшъ колкото искашъ.